

Królewskie wesele w Sztokholmie

Podarki dla młodej pary

Cały Sztokholm żyje w rado-
nem podnieceniu z racji zaślubin
i uroczystości weselnych duńskiej
go następcy tronu Fryderyka ze
szwedzką księżniczką Ingrid.

Przybyli już królewscy goście,
a między nimi belgijska para kró-
lewska. W pałacu ruch, a młoda
para ciągle otoczona jest zastę-
pem dziennikarzy szwedzkich śle-
dzących pilnie cały przebieg uro-
czystości.

STARYM OBYCZAJEM

Według starego obyczaju szwedz-
kiego, w świątyni ogłoszone zosta-
ły trzykrotnie zapowiedzi króle-
wskiej pary, przy których to zapo-
wiedziach, jak wymaga obyczaj,
obydwoje ks. Fryderyk i królowa
Ingrid musieli być obecni.

Oprócz tego czekał ich jeszcze
długotrwały ceremoniał przyjmowa-
nia podarków. W okresie skła-
dania tych darów ślubnych pałac
królewski otwarty był i dostępny
dla wszystkich. W zawsze powa-
żnych i pełnych dostojnej ciszy ko-
mnatach zapanało niezwykle o-
żywienie. Lokaje dworscy krząta-
ją się po salach, ustawiając coraz
to nowe stoły, na których składa
się przyniesione podarki. Przy
przymówieniu podarków obecny
jest szwedzki następca tronu oraz
dwaj bracia królowej Ingrid. Po-
zatem obecnych jest około 10
dziennikarzy, którzy skrzętnie za-
pisują i opisują przyniesione da-
ry.

Rozpoczyna się uroczystość wrę-
czenia podarków. Następca tronu
ks. Fryderyk ubrany jest w zwy-
kły, szary garnitur. Ks. Ingrid
wystąpiła w powiewnej jasno-ziel-
onej sukni z chiffonu. Suknia
pod szyją spięta jest olbrzymią
broszą.

— Ta brosza, to jeden z podar-
ków od mojego ojca — objaśnia
dziennikarzy księżniczka.

Brosza składa się z 278 drob-
nych brylantów. Pokazuje rów-
nież broszkę, którą otrzymała w
darze od swojego narzeczonego.
Jest to broszka w formie kwiat-
ka i blyszczy na niej 200 drob-
nych brylantów i prawie że dru-
gie tyle rubinów.

„GDZIE MY TO PODZIEJEMY?”

Stoły zapełniają się podarkami.
Ceremoniał przewiduje na prze-
mowę przy wręczeniu daru i oł-
powiedź młodej pary tylko 5 mi-
nut.

Wyścigi Konne

bilety wejścia sprzedaje

O R B I S

nut. Po upływie 2 godzin, trzeba
przynieść jeszcze kilka stołów, że-
by pomieścić nowonapływające
prezenty. Młoda para już jest znu-
czona. Powtarzają po każdej prze-
mowie — „prześliznę”, „dzięku-
jemy”, a najbliżsi członkowie ro-
dziny zajmują się rozmieszczaniem
i ustawianiem prezentów.

W pewnej chwili królowa In-
grid zafamuje ręce.

— Boże — mój! Gdzież my to
wszystko podziemy?!

W samej rzeczy zasypani są po-
darkami. Ludzie przynoszą piek-
ne obrazy, wazy, zegary, jardnier-
ki, naczynia kuchenne, jest nawet
deska do prasowania, jest kilka
par pantofli nocnych dla księcia,
jest 300 cukiereczek i 200 serwi-
sów do herbaty. Ponadto jest kil-
kaset stołowych serwisów srebr-
nych.

Na specjalnie ustawionej estradzie
znajduje się wspaniałe umie-
błowanie pokoju stołowego — po-
darek od bankierów szwedzkich.
Oczywiście nie ustawiono całego
garnituru, gdyż trudno byłoby go
pomieścić z tej racji, że samych
krzesel było tylko 96.

KSIĘŻNICZKA NA ŁABĘDZIU

Bardzo piękny i oryginalny po-
darek ofiarowała swojej króle-
wnie szwedzka flota. Jest to olbrzy-
mia waza srebrna z trzema łabędziami,
wyobrażająca odjazd
księżniczki Ingrid do Danii. Księ-
niczka, która, zanim otrzymała
ten podarek, czytała już o nim w
gazetach, przyglądała mu się ze
szczególnym zainteresowaniem. Z
zażenowaniem stwierdziła, że na
jednym z łabędzi umieszczona jest
figurka, uderzającą do niej po-
dobna i — w stroju Ewy.

— To jestem ja — powiedziała
wtedy do ks. Fryderyka, wskazu-
jąc na figurkę.

Ogólną sensację wzbudził wpa-
niały sprzęt kuchenny, wykonany
ze złota, gdyż, jak wiadomo, księ-
niczka Ingrid jest doskonałą i za-
miłowaną gospodynią. Serwis ten
jest podarkiem od Wschodnio-
Azjatyckiej kompanii.

Zbliża się koniec uroczystości.
Młodzi księżstwo są już zmęczeni
ceremoniałem i deputacje nadcią-
gające z podarkami będą mogły
się składać, podpisując się w księ-
dze audjencjonalnej. Poprzez
schody pałacowe, przez podwór-
rze, hen daleko aż przez ulice
miasta stoi długi szereg ludzi z
podarkami. Czego tam nie ma? Lu-
dzie przynoszą biżuterję, srebrne
cukiernice, chusteczki do nosa,
pantofelki, wszystko dla popular-
nej wśród ludu młodej pary.

...ALE MUSZĘ SKOŃCZYĆ

W pewnym momencie przez
tłum gości z podarkami przedzie-
ra się gwałtownie jakaś pani z
olbrzymim pakietem. Dama wrę-
cza pakiet księciu Frydery-
kowi, który uprzejmie rozwija pa-
pier i zapoznaje się z zawarto-
ścią paczki. Okazuje się, że w pa-
kiecie jest olbrzymi obrus, ręcz-
nie haftowany — istne arcydzie-
ło. Ale jakież było zdziwienie księ-
cia, kiedy po chwili oglądania po-
darku dama odebrała mu obrus z
rąk i złożywszy, zapakowała spo-
wrotem. Książę otworzył oczy sze-
roko ze zdumienia, a potem uśmie-
niał się serdecznie, kiedy dowie-
dział się, że ofiarodawczyni obru-
sa, hr. Trolle, chciała mu jedynie
pokażać ten podarek, gdyż obrus
jest jeszcze niewykończony, przy-

czem zapewniła go, że postara się
pięć tę wykończyć jaknajpręd-
zej.

Chłopi egipscy Narkotyzują się herbatą

Szef egipskiej policji, Russel -
Pasza, w sprawozdaniu swoim z
r. 1934 skarży się, że władze nie
są w stanie odzwyczaić chłopów
egipskich od używania narkoty-
ków. Energicznie przeprowadzo-
na akcja wytępienia sprzedaży ha-
szyszu, opium i heroiny częściowo
dała swój rezultat. Lecz równo-
cześnie powstała konieczność sta-
łego zatrzymywania w więzieniach
wszystkich handlarzy narkotyka-
mi, gdyż zwalniani z więzień na-
tychmiast rozpoczynali swój pro-
ceder ponownie. Zamiast wymie-
nionych narkotyków, rozpoczęli
chłopi używać bardzo mocnej her-
baty i to w dużych ilościach. Uży-

W stulecie zniesienia niewolnictwa

W Kapsztadzie w południowej
Afryce odbyły się wielkie uroczy-
stości z okazji setnej rocznicy ofi-
cjalnego zniesienia niewolnic-
twa wśród murzynów. Na rynku
zbudowano rodzaj hali targowej,
w której urządzono fikcyjną sprze-
dżnię niewolników. W pewnej chwi-
li zjawił się wysłannik rządu, u-
brany w strój sprzed stu laty, i
ogłosił zniesienie niewolnictwa,
poczem nastąpiły zabawy, tań-
ce i t. d.

Pomysłowa kara za jazdę na gapę

W Kantonie dużo ludzi jeździ
tramwajem bez biletu, czyniąc to
bynajmniej nie z biedy, lecz z
nieuczciwości. Niedawno przyła-
pano 150 takich pasażerów, wsad-
zono ich w autobusy i wywiezio-
no 40 kilometrów za miasto, skąd
musieli wracać pieszo.

czem zapewniła go, że postara się
pięć tę wykończyć jaknajpręd-
zej.

Ks. Ingrid jest coraz bardziej
zmęczona przyjęciem. Poprostu
chwije się na nogach. Ale jeszcze
z uprzejmym uśmiechem pokazu-
je dziennikarzom podarki od ro-
dziny, a więc wspaniałą djademę
— podarek dziada jej, króla Szwecji,
naszyjnik z szafirów — dar
królewskiej pary angielskiej. Na-
stępnie piękne koleżki od króla
belgijskiego. Spora garść nieopra-
wionych brylantów od „dziadzi
Wilhelma”. Od swojego ojca kró-
lowa otrzymała wspaniałą
płaszcz z gronostajów.

Chłopi egipscy Narkotyzują się herbatą

wanie takiej herbaty wywiera ka-
tastrofalne skutki na zdrowiu, na
dowód czego Russel - Pasza twier-
dzi, że gdy na 1 ha ziemi pracow-
owało przedtem 4 chłopów, obecnie
musi tę samą pracę wykonywać
aż 8 chłopów. Szef policji podkre-
śla ze zgrozą, że tym ważnym pro-
blemem muszą się zająć energicz-
nie właściwe czynniki, gdyż stan
obecny podważa najżywniejsze
interesy Egiptu.

NA LETNISKU W DZIEŃ

KUCHENKA SPIRYTUSOWA

EMES

Profesor Wenckebach O sercu ludzkim

Sławni internista wiedeński,
profesor Wenckebach, który dwu-
krotnie wyznaczony był na konsulta-
cję do ś. p. Marszałka Józefa Pił-
sudskiego, wzbudził podczas odby-
wającego się zjazdu lekarzy w
Wiedniu sensację swoimi odczy-
tami na temat istnienia dwóch
serc u człowieka.

Jak mówi prof. Wenckebach, po-
siadamy dwa serca: prawe i le-
we, które tworzą anatomiczną ca-
łość, ale prowadzą każde oddziel-
ny żywot. A co najważniejsze dla
lekarza, mogą chorować każde
z osobna. Okazało się to naocznie
przy obserwacji zachorowań na
serce wskutek przebytych chorób
podzwrotnikowych. Wypadki tego
rodzaju obserwował profesor
Wenckebach w czasie pobytu swe-
go w Indiach Holenderskich.

Światło elektryczne jako pułapka na owady

Amerykańska statystyka poda-
je, że w Stanach Zjednoczonych
rocznie straty, spowodowane
przez szkodliwe owady, wynoszą
przeszło dwa milardy dolarów.
Suma ta pozwoliłaby na utrzyma-
nie 100.000 ludzi w ciągu roku.
Olbrzymie straty skłoniły do ener-
gicznej walki ze szkodnikami. W
tym celu rozpisano konkurs na
urządzenie, pozwalające w naj-
prostszy sposób zwalczać owady.
Między innymi został przyjęty a-
parat, który w praktyce okazał

Choroba tropikalna. Beri -
Beri sprawiła np. iż prawa komo-
ra serca wzdęta była jak balon,
wówczas gdy lewa znajdowała się
w stanie normalnym, a całe ciało
chorego dotknięte zostało puchli-
ną wodną. Ten sam objaw dwu-
istości serca widzimy często zwa-
żając u chorych z wysokim ci-
śnieniem krwi.

Rozdwojeniu serca na dwie komo-
ry zawdzięcza wielu chorych
na serce możliwość wyzdolenia po-
mimo choroby i dożywania do póź-
nego wieku. W określonych
wypadkach wysokiego ciśnienia
krwi spełnia jedno serce funkcje
drugiego, chorego, zastępując je i
umożliwia pomimo występujących
nierzadko objawów anginy pecto-
ris spokojne życie przy zachowy-
waniu diety i kuracji, nakazanej
przez lekarza.

się wyjątkowo skuteczny. Aparat
ten składa się z 50-watowej żar-
ówki, zawieszonej o parę centy-
metrów nad naczyniem z naftą.
Co kilka sekund światło zapala
się i gaśnie, wabiąc w ten sposób
owady. Po upływie niedługiego
czasu naczynie z naftą zamieni-
ło się w gęstą papkę, tyle w niej
znajdowało się owadów, które
zgnęło światło.

Ziemia potrawą

Szczepcy Indian nad Amazanką
używają niezwyklej potrawy, a
mianowicie — ziemi. Sporządza-
ją oni plaćki z pewnego gatunku
gliny, koloru czerwono - brunat-
nego, suszą je na słońcu, a następ-
nie gotują. Spożywanie tych pla-
coków wcale nie jest wywołane głodem,
ponieważ okolice, zamieszka-
ne przez Indian, są zaopatrzone
wystarczająco w żywność roślin-
ną i zwierzęcą.

Najstarsza pchła

Najstarsza pchła została znale-
ziona nad Bałtykiem, w Prusach
Wschodnich. Znalezione ją w ka-
wałku bursztynu. Do tej pory
znachodzone w bursztynie mu-
chy, komary, osy itp., pchłę za-
nalezione po raz pierwszy. Znale-
ziony kawałek bursztynu liczy so-
bie niewiele lat, tylko... 5 miljo-
nów.

NA FJORDY NORWEGJI
NAJCIĘKAWSZA WYCIECZKA MORSKA
A KOMFORTOWYM STATKU „KOŚCIVSKO”
4-20 LIPIEC 1935
CENY OD 350 zł
GDYNIA-AMERYKA LINJE ŻEGLUGOWE S.A.
WARSZAWA, PLAC MAŁACHOWSKIEGO 4. ORAZ BIURA PODRÓŻY

Antoni Marczyński

73)

Zemsta Hindusa

Powieść egzotyczna

Punktualnie o dwunastej przybył do gościa Dewadatta, bajecz-
nie wystrojony. Freddy Prado, któremu frak pomiały się w walizce,
wyglądał przy sędziwym Hipdusie, jak kelner przy prawdziwym
maharadży.

— Sahib jeszcze nie gotów?!

— Ależ owszem, już mogę iść do jego ekscelencji!

— Mówi się, do jego królewskiej wysokości! Zatem chodźmy.

Opuściwszy swój pokój, Freddy z trudem powstrzymał się od
okrzyku zdziwienia. Przed drzwiami czekała na niego eskorta ho-
norowa w czerwonych mundurach obficie szmazerowanych złotem,
a w długim kurytarzu stał szpaler rosnących młodzieńców w olbrzy-
mich turbanach i błękitnych, jedwabnych kaftanach, krojem przy-
pominających kontusze.

Było to jednak skromną przygrzywką wobec iście wschodniego
przepychu, z jakim Bahadur wystąpił w swojej „sali tronowej”.
Jego dwór liczył ponad trzysta osób, jak Freddy dowiedział się
później, i cała ta zgraja darmozjadów odwiecznie ubranych zgro-
madziła się wówczas w owej sali. Wprawdzie większość zebranych
dreptała po marmurowych posadzkach na bosaka i nogi miała
nieprzeziębnie brudne, zato każdy z tych kolorowych gentlemanów
posiadał strój kąpiący od srebra i złota, a przy boku miecz o ręko-
jeści wysadzanej wszelkimi drogiemi kamieniami, prócz brylantów.

— Rozumiem. — mruknął Freddy, — Bahadur chce mi za-
imponować. Nie mam nic przeciwko temu, byle jego światła wynio-

śla się do wszystkich djabłów, skoro rozpoczniemy r z e c z o w ą
rozmowę.

Rozglądając się z ciekawością dokoła, dostrzegł z boku, ale na
wysokości pierwszego piętra dużą, głęboką jakby łożę, osłoniętą
ukośną kratką, podobną do arabskich muszarabij, tylko znacznie
mniej gęstą.

— Acha, tam zajmie miejsce pleć piękna, — odgadł, zanim
jeszcze zaszleściły w łożę jedwabie i zaszmarały szepty przyby-
łych tam niewiast, z dołu zupełnie niewidzialnych. — Ale to cze-
kanie zaczyna być nudne.

Jakoż wyczekał się ucziwie. Dokładnie kwadrans upłynął od
chwili nadejścia kobiet, kiedy wreszcie otworzyły się drzwi w głębi
sali i weszło sześciu pstrokaty odzianych heroldów z trąbami. Za-
brzmiały fanfary.

— Tam, do licha, — pomyślał z humorem Prado. — nawet na
dworze hiszpańskim tak fasonu nie trzymają, jak tutaj. Bahadu-
rek pragnie olśnić, onieśmielić, odurzyć amerykańskiego dzien-
nikarza.

Po heroldach wysypał się z otwartych drzwi rój paziów, a za
nimi wyszedł Dewadatta, podpierając się berłem imponującej
długości.

— Skąd ten grzyb wytrzasnął taki pastorał. — Rozbawiany
Freddy nagle spowaźniał i blysk ciekawości zamigotał w jego
oczach; zauważył bowiem, że na wierzchołku owego „pastorału”
jest umieszczony rubin nieprawdopodobnych rozmiarów. — Za ten
karbunkul miałby co jeść do końca życia, — osądził, — ale ja
chcę nie tylko jeść i mam wrażenie, iż obłowię się tutaj, jak nigdy
nikt dotychczas... o ile rybka pokłonie mój haczyk.

Dewadatta stanął obok tronu, umieszczonego na kilkustopnio-
wym podwyższeniu, badawczym wzrokiem omiótł całą salę, poczem
dolnym końcem swojego berła zastukał trzy razy. Na ten znak
wszyscy obecni padli na twarz, a Freddy, po krótkim wahaniu,

złamał się wpół w niskim ukłonie. Pośród grobowej ciszy posłyszal
odgłos energicznych kroków, charakterystyczny chrzęst perel, lek-
kie skrzypnięcie okrytych dywanem desek estrady, na której stał
tron. Upłynęło jeszcze kilkanaście sekund, wreszcie niemiły, gard-
łowy głos męski wypowiedział kilka słów w języku podobnym do
chińskiego.

Dworacy zaczęli powstawać z ziemi, wobec czego Freddy pod-
niósł głowę i... oniemiał z zachwytu. Nie wątpił ani na chwilę, iż
bez wyjątku prawdziwe są perły, których przeliczne sznurzy opła-
tały szyję i ręce mężczyzny siedzącego na tronie, lecz stokroć
bardziej zaimponowały mu guziki jego kaftana, a przedewszyst-
kiem olbrzymi guz na turbanie pod kitą: to były brylanty naj-
czystszej wody! Ogarnawszy drapieżnym spojrzeniem wszystkie
te bajeczne bogactwa, na końcu przyjrzał się ich właścicielowi,
nie grzeszącemu urodą. To więc był książę Bahadur Pagan!

— Przybliży się, cudzoziemcze, — głos Dewadatty brzmiał uro-
czyście.

Freddy skwapliwie skorzystał z wezwania, podszedł aż do naj-
niższego stopnia podium i, starając się nie patrzeć na brylantowy
guz w turbanie Bahadura, wygłosił krótkie przemówienie. Że dzie-
kuje za tak szybkie wyznaczenie mu audjencji. Ze sumiennie opi-
sze jej przebieg w dziennikach amerykańskich. Ze oświadcze jest
niewypowiedzianie uszczęśliwiony, iż stoi przed obliczem potomka
sławnych władców Birmy i jej przyszłego, daj Boże jak najpręd-
zej, miłośnicwie panującego k r ó l a.

Ostatnie zdanie wywołało na sali głośnie wiwaty, które Baha-
dur stłumił jednym ruchem ręki.

— Miło mi pana powitać u siebie, — zwrócił się do Prado. —
Miło mi tembardziej, że jest pan synem dzielnego narodu, który...

— ...który dał przykład światu, jak zrzucić jarzmo angielskie?

(D. c. n.).

REDAKCJA: Warszawa, Nowy Świat 22. Telefony 6.66.99 (sekretariat, dodatkowy red. naczelny); 6.66.62 (dział polityczny i ekonomiczny) 6.66.61 (dział miejski i liter.-art.); 6.66.53 (miedzyzwiązkowy). Sekre-
tary redakcji przyjmują interesantów codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt w godz. 4 — 6 pop.
ADMINISTRACJA: Warszawa, Zgoda 1. Telefony: Administracja i Z rząd 691-64. Prenumerata 691-66.
Wydział ogłoszeń 691-56. Skrzynka pocztowa 745. Adres telegraficzny: — A B C Warszawa. Konto
P. K. O. Nr. 13550.
PRZEDTAWICIELSTWA: Kalisz, Aleja Józefina 11, tel. 209; Piotrków Trybunalski, Stowackiego 9, tel. 59;
Wrocław, Cyganów 26, tel. 136.
PRENUMERATA: miejscowa (z odnośzeniem do domu) i zamiejscowa wraz z cotygodniowym dodatkiem
literackim „Prosto z Mostu” zł. 2.90 miesięcznie; wraz z dziełami Sienkiewicza zł. 3.90 miesięcznie.

Ceny ogłoszeń: za miejsce wysokości 1 milimetra przez szerokość jednej szpal-
ty (na wszystkich stronach po 6 szpalt): na 1-iej stronie — 1 zł.,
w tekście (wśród artykułów) — 70 gr., w reklamach (wśród ogłoszeń) — 50 gr., na ostatniej stronie —
60 gr. Notatki reklamowe — 1 zł. Komunikaty (specjalne) — 1.50 zł., lekarskie — 30 gr. Nekrologia po
20 gr. Drobne po 20 gr. za wyraz, duże litery w ogłoszeniach „drobnych” liczy się za oddzielne wyrazy,
a tusty druk — podwójnie. Notatki reklamowe oznaczają się cyfrą (N.), a komunikaty specjalne cyfrą
(Kom.). Za terminy druku ogłoszeń Administracja nie odpowiada.

Wydział ogłoszeń: Zgoda 1, te 691-56 — biuro czynne od godz. 9 rano do 6 wiecz.

Kierownik: Tadeusz Ucieszyński.